

Pertti Marttinen

ÄIDIN SURU

On marraskuun aamu viimeinen,
pimeys viipyy vielä yllä Karjalan.
Korpi huokuu, vartoo jotakin, --- on
kaikkiällä syvä hiljaisuus.

Äkkiä repee esirippu yllä synkän salon,
leimahdukset, jyly, pauhu täyttää maan.
Pimeys väistyy eestä sokaisevan valon,
sodan hornan laulu kiirii Karjalaan.

Kivet, kannot lentää kamaralla, metsän
puut pirstoutuvat kaikkiällä.
Poteroissaan makaa joukko sotilain,
kasvot päättäväiset alla kypäräin.

Jo loppuu tulimyrsky, kuuluu uraahuuto
vihollisten kurkuist' tuhansista. Aseet
räsähtävät kalmanlauluun, kaatuu suuri
joukko vainoojista.

Vaan valveil' makaa äiti vuoteessaan, ei tule
uni äitimuorin silmiin kosteisiin. Aatos
lentää rintamalle luo lasten rakkaiden, kolme
poikaa saatteli hän matkaan siunaten.

Siellä torjuvat he vihollista kera muiden sotilain.
Vitjassa makaavat Suomen miehet kautta koko itärajan.
Tukenaan on aseveljet, koti, isänmaa ja luja usko vain.
Aatoksis' on äiti, isä sekä sisarukset taiston taukoajan.

Jo osuu luoti rintaan nuorukaisen, kaataa
rintamalla maahan nuoren sotilaan. Silmiin
hämärtyviin piirtyy kuva äidin, hurme värjää
lumipuvun, sekä jäisen maan.

Lauta-arkku valkoinen saapuu rintamalta,
kohtas vanhin poika sankarkuoleman. Syvä
suru, kaipuu huokuu rinnan alta, sankarhauta
saattaa äiti pojan vanhimman.

Tuo pappi suruviestin viikon päästä, on
toinen poika kaatunut nyt Kannaksella. Ei
julma sota äitiä vielkään säästä, murhe, syvä
kaipuu kasvaa rinnan alla.

Raskain askelin tuo pappi viestin kolmannen, Kollaalla
kaatunut on poika nuorin.
Vaik' silmissä on surun kyynelpolte hirmuinen, ei enää
kosta silmät äitimuorin.

Niin saattaa äiti pojan viimeisen,
ikilepoon alle puuristin valkoisen,
sankarkalmistoon luo toisten veljesten.
Viel' syvä suru valtaa vanhuksen.

Äiti huokaa pojallensa ristin alle, olkoot
mullat kepeät hautas päällä.
Poikaseni, annoit henkes Isänmaalle,
ma vartoon kohtaamistas viel' täällä.

Isänmaalle antoi äiti uhrin raskaan, hän
sankarhauta laski kolme lastaan.
Kotikontukin jäi sinne kauas Karjalaan, nyt
vain murhe, syvä kaipaus seuranaan.

Ei lie veljeksien uhri turhaa ollut,
säilyihän vapaus rakkaan Isänmaan.
Vaik' on äidiltä kolme poikaa kuollut,
kohtaavat he tuon ilmaisissa aikanaan.

Runon ”Äidin suru” saatteeksi

Pertti Marttinen on omistanut kirjoittaman runon ”Äidin suru”
mummonsa Akuliina Marttisen muistolle. Mummo menetti kolme

poikaa viime sodissa. Lisäksi neljäs poika kantoi kranaatin sirpaleita kehossaan koko loppuelämänsä.

Runon sisältö ei ole dokumentti mummon poikien kohtaloista, vaan on fiktiivinen kertomus sodan kauheudesta. Pertti on kuvannut runossa syvää surua, jonka joutuivat kokemaan sotien seurauksena kymmenet tuhannet äidit yhden tai useamman pojan menetyksenä.

*****